

Zakaj Bog dopušča vojne

1 Ko smo po večurni hoji prispeli do ceste, ki je peljala iz Jerihe v Jeruzalem, se je pokazala priložnost za kratek počitek, saj je cesto zasedla večja skupina rimskih vojakov, ki so se iz Jerihe odpravljali nazaj v Rim. Zato smo počivali nekoliko ob strani, da bi povorko spustili mimo, potem pa ji sledili, da bi prišli v Betanijo.

2 Ko so Moji učenci opazovali te strumne, močne moške, ki so bili vsi zagoreli in kleni - sodili so namreč k elitnim enotam, ki so v Jerihi, tedanjem svetovnem prizorišču, prezimovale zaradi njenih prednosti -, Me je Jakob vprašal, ali ti ljudje res čutijo pristno veselje ob vojaški obrti, mar si tudi v njih prebivajoči duh ne prizadeva seznaniti jih s tem, da vojna ni bratstvo in da se med njo sprostijo vsi mogoči grehi. Nazadnje Mi je bilo postavljeno vprašanje, zakaj sploh dopuščam vojne, saj vojna uničuje cvetoča človeška življenja in bivališča, posurovi in pogosto celo uniči duše. Vsi so Me pričakujoče opazovali, saj to neposredno vprašanje ni bilo zastavljeno še nikoli.

3 Pozval sem jih, naj se Mi bolj približajo, da Mi ne bi bilo treba govoriti preveč na glas in ne bi vzbudil pozornosti pri mimoidočih, ter rekel (*Jaz*): »Pri opazovanju vseh stvari, ki se v človekovem življenju kažejo očem, nikoli ne sodite po zunanosti, temveč zmeraj po notranjem jedru. Materialne, zunanje stvari, in duhovne, notranje, temu primerne stvari, so lahko med seboj na videz v največjem nasprotju, saj so si pogosto polarno nasprotne, da, celo *morajo* biti takšne, čeprav druge brez drugih ne morejo obstajati. Če ta nasprotja pred vašimi očmi prav kričeče izstopijo, mislite, da ste odkrili nerazložljiva nasprotja, ki pa za duhovno oko to niso. Na primer:

4 Kako je rimski vojak, katerega obrt je dovoljen umor - in to gotovo ne ustreza Mojemu nauku o miru -, zaradi svojega zunanjega človeškega stanu v skladu z notranjim človekom v sebi, ki je tudi Božji in naj bi se vrnil k Bogu? Sprašujete, kako lahko dopuščam, da se neka duša, obdarjena z božansko duhovno iskro, zaplete v takšne sprevrženosti?

5 Zdi se vam, da ni pojasnila za to. Četudi bi se skliceval na človekovo svobodno voljo, s katero lahko človek kadar koli želi poseže v svoj zunanji položaj, bi vprašali: Ali je res nujno, da Ti ljudem priznavaš toliko svobode, da jo uporabijo celo za umor in uboj, ali ne bi bilo bolje, da bi bila svoboda omejena vsaj toliko, da je ne bi bilo mogoče uporabiti za povzročitev toliko nepoštene bolečine in trpljenja na zemlji?' Da, vprašali boste: Ali lahko Božanstvo, ki je resnična ljubezen, ob tako neskončno pogosti nesreči in najstrašnejši bedi, ki si jo pripravijo ljudje, vse to mirno opazuje, ne da bi trznilo ali vse to ustavilo? Ali ni morda ljubeče Božanstvo v resnici brezčutno, morda občuti celo nekakšno veselje, ko mirno opazuje, kako se mesarijo Njegova ustvarjena bitja? Če bi imel človek tolikšno moč, ne bi mogel mirno opazovati tolikšne nesreče, saj bi ga že sočutje prisililo, da poseže vmes in z najbolj sveto resnostjo ustavi sprte strani. Zakaj tega ne stori Božanstvo, ki vendar ukazuje vsem silam?'

6 Glejte, tako se sprašuje marsikatera omahujoča duša, v katero je priteklo že veliko

Moje najsvetlejše luči, dvomiti začne v pravo ljubezen in celo v obstoj Boga ljubezni, zapleta se v vse mogoče dvome in nazadnje preneha verovati.

7 Jaz pa vam bom dal luč, ki bo dovolj osvetlila vsa ta vprašanja. Prisluhnite torej!

8 Najprej je treba pogledati, v kakšnem odnosu je človek do človeka, in potem, kako on, kot tisti, ki živi v materiji, gleda na Boga - ali povedano drugače: Kako se človek v svojih nazorih nagiba k vidnemu in nevidnemu?

9 Povsem naravno je, da preprost, duševno še nerazviti človek, ki svoje misli že po naravi najprej usmerja na tisto, kar ga obdaja na zunaj, presoja samo po tem, kar vidi in sliši. Sprva ga tudi pritegujejo zgolj zunanji pojavi. Presoja jih, sklepa o njih in na podlagi pridobljenih izkušenj skuša izrabititi zunanje okolje. Šele ko prodre tako daleč, da obvlada zunanje naravne danosti, ga razum spodbudi, da se začne spraševati po vzroku in ga raziskovati. Razvojni potek v materialnem svetu je zmeraj takšen, da se najprej proučuje zunanja lupina in se šele nato skuša mukoma izluščiti duhovno jedro.

10 Zdaj že veste, da razvoj živalskega in tudi predhodnega rastlinskega kraljestva, temelji na uničenju zunanje oblike, pri čemer se ne poškoduje notranji življenjski princip, ki prebiva v njej in teži k izpopolnjevanju. Ta zunanji naravni zgled ne ostane prikrit niti človeku, katerega duša še ni razvita, da, v njem celo živi kot moč duše, ki jo je treba premagati, saj potek njegovega življenja v sebi že nosi ta uničevalni nagib. Takšen človek ta zgled tudi posnema tako, da si jemlje in uveljavlja pravico močnejšega, dokler je na stopnji, ko je notranji duševni razvoj še oviran. Šele ko nastopijo trenutki, ko pride v ospredje duševno izpopolnjevanje, ko se preseže nekakšno zgolj zunanje, materialno opazovanje, se omenjena duševna trdota ne more več pojaviti in potreba po pravici močnejšega povsem izgine iz človeka. Uveljavi se pravica razsvetljenega človeškega duha, ki je neprimerno močnejša od prvotne fizične moči.

11 Vojaki, ki smo jih videli, so še vsi na stopnji čistega zunanjega naravnega opazovanja, uči jih pravica močnejšega - za duševni razvoj jim še ni mar -, zato tudi posnemajo ta boj v naravi in trenutno v sebi še ne čutijo nobene praznine. Da, lahko so prav dobri ljudje, celo dobrodušni, dokler nimajo pred seboj namišljenega sovražnika v podobi agresivnega vojaka tuje dežele, ki se mu nemudoma ogorčeno uprejo, ko trobenta pokliče v boj.

12 Takšno vzgojo moram dovoliti, kajti notranje jedro je mogoče spoznati samo s prodiranjem skozi trdo zunanjo skorjo, kajti človeškega duha ni mogoče prebuditi drugače kot le z izkušnjo.

13 V tem primeru velja rek *experientia docet*¹⁶, kako resničen je pa sami veste, saj izkušnja učenca nauči več kakor sto na pamet naučenih nedeživetih pravil. Zemlja pa je učilnica, kjer naj bi duhovi z izkušnjo postajali pametnejši. Pri tem so jim tudi dane

različne priložnosti, da nabirajo izkušnjo za izkušnjo, da tako duh hitreje dozori. Kako pa množico hudih, grenkih in neprijetnih izkušenj, podobnih divjemu gorskemu toku zajezi v blago tekoč, miren tok, uči Moj nauk, Moje življenje pa mora biti in bo zmeraj tudi zgled, kako so vse izkušnje namenjene temu, da duha v človeku čim tesneje približajo Bogu.

14 Če se ne zmenite za svoje izkušnje, ne boste mogli nikoli postati pametni zidarji v Božjem kraljestvu, kajti ljudi ves čas vzgajam s prakso. Moj glas lahko v človekovi duši jasno zazveni večinoma šele tedaj, ko se duša po številnih različnih grenkih izkušnjah obrne vase in odvrne od zunanjega.

15 Če se bo torej človeštvo pretolklo skozi zunanje boje in vojne, v katerih gre samo za to, katera od dveh držav si bo zagotovila ali si priborila čim večjo moč, ga bo izkušnja zelo kmalu naučila, kako malo sreče in zadovoljstva in tudi notranjega razvoja duha je mogoče doseči, kadar vojaški vik in krik divja skozi dežele in pokopuje vse življenjske radosti.

16 V prihodnosti bodo tudi vojno prepoznali kot nekaj nesmiselnega, odvratnega, kar človeku ni v čast, in vojn ne bo več, medtem ko se zdaj od vojne še pričakujeta čast in slava. Človeški rod se bo od takšnih zunanjih bojev preusmeril v notranje boje, in vsak bo s premagovanjem notranjega sovražnika pridobil pred Menoj več časti kakor danes najbolj zmagoviti vojskovodja pred očmi svojega vladarja.

17 Za takšno spoznanje pa je nujna izkušnja, ki se pridobi z veliko truda in zmot. To je edina šola, ki resnično omogoči svobodno odločanje človeške duše. Razlog, da Bog vse to lahko opazuje, pa je preprosto v tem, da je cilj bolj pomemben kot vse drugo. Sredstva, ki pomagajo doseči cilj, pa so skrajno modra in zmeraj zagotavljajo najboljši učinek.

18 Če ima neki oče nevzgojenega otroka, ki le malo prisluhne njegovim besedam in zapovedim, mu bo dal tudi priložnost, da se z različnimi slabimi izkušnjami prav temeljito zaleti, ob tem pa bo skušal čim bolj blažiti hude posledice. Tako je tudi pri Bogu in človeku. Bog vseskozi išče blaga sredstva, vendar če ta ne učinkujejo, mora poseči po najmočnejših, da bi človeštvo obdržal na tirih, ki peljejo k cilju miru in najčistejši sreči.

19 Če pa človek ne želi hoditi po teh tirih, saj zavrača vse, kar mu ta vzgojna metoda pripelje na pot, je povsem naravno, da ga mora to neupoštevanje nazadnje pripeljati v pogubo, saj ga niti škoda ne more spametovati, temveč celo sam privablja različne ovire, tako da lahko nazadnje zaradi neupoštevanja najbolj preprostih previdnostnih pravil, ki se pametnejšim vsiljujejo že sama po sebi, izgubi celo telesno življenje. Kako naj bi se torej Božanstvo dolžilo za nekaj, kar posameznik zakrivi iz lastne

pobude? Pri tem Božanstvo ni niti kruto niti kakor koli nagnjeno k iskanju zadovoljstva v trpljenju Svojih ustvarjenih bitij, temveč je žal zaradi cilja prisiljeno potisniti Svojo ljubezen in pustiti vladati modrosti.

20 Tako sem vam spet pojasnil to, kar je bilo v podobni obliki povedano že velikokrat. Zunanje stvari opazujte samo na podlagi njihovih notranjih povezav, da se ne bi več zapletali v različne dvome in nasprotja.«

¹⁶ *experientia docet* — izkušnja uči, opomba založbe Lorber Verlag

Jakob Lorber JVE
knjiga 11,59